

ρον, διότι χν τι πλέον ξηγήσητε, μή δυνάμενοι νὰ οὐφίστασθε συνεχῶς τὴν ξινῆν, τότε, φεῦ, θὰ δημιουργῆσω σημείον τέρματος τοῦ βίου! ...

Παρηλθον ἔκτοτε μακροὶ χρόνοι καθ' οὓς γῆ Ανθρωπέτης ἔξι σχετικῶς ἥρεμος. Ούχ ηττεν, διότι δὲν είναι ποτὲ ὕραίνον οὐδὲ ήρεμον, διότι περιβάλλει ή δύνη, ἔξαντέστησαν βραδύτερον πάλιν οἱ ἀνθρώποι! 'Ο ὑπνος δ λυσίπονος, δ ὑπνος δ ἥρεμος, δ ὑπνος δ ὅδύνων τὴν φυχὴν καὶ ἀναπαύων τὸ καταπεπονημένον σῶμα δὲν ἥρκει εἰς ἀνακούφισιν τῆς ζωῆς, διότι δλονεν αὕτη ἐμαστίζετο ἀπὸ τὰς πικρὰς καὶ τὰς ὁδύνας, αἵτινες ἀλληλῶς μὲν φυγαδεύονται πολλάκις διὰ τοῦ ὑπνου, πλὴν καὶ πάλιν ἐπανέρχονται! 'Επι πλέον αἱ σηματικαὶ δύνανται, τὰ ἔνειρα, οἱ λοιμοί, τ' ἀτυχήματα καὶ λοιπὰ δεινά, ἢ μαστίζουν τὸν βίον, ἔξιγγειραν πάλιν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ μιαν ὕραίν ἀλλην ἡμέραν συναθροισθέντα πάλιν τὰ πλήθη, μὲ κρυψαῖς ἀπελπισίας καὶ προσευχάς, ἔξήτουν παρὰ τοῦ Βράχυμα σωτηρίαν!

— Τὰ τέκνα μου μὲ φωνάζουν πάλιν, εἰπεν δέ
Βράχιμας!... Ἐννοῶ τί θέλουν! δὲν είναι εὐχέρεστος
αὐτοῖς ή διαρκῆς ζωή!

Ἐνῷ ταῦτα διελογίζετο δὲ Βράχυμας, καταφθάνει εἰς τοὺς Οὐρανούς ἀπὸ τῆς Γῆς ὁ Δρίχης καὶ συνεσταλμένος καὶ κεκυρώς κάμπτει πρὸ τοῦ Δημιουργοῦ τὸ γόνυ.

— Κραταιὲ Βράχια, τῷ λέγει, εἶναι, μεθ' Ἐλα τὰ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν δωρά Σας, πικρὸς ἄγαν δύος. "Ολη ἡ ἀνθρωπότης περιγῆθεν ἐκ τῶν πέντε τῆς ζωῆς, εἰς ἀπέγνωσιν.

— Τὰ πάντα γνωρίζω Δρίγη. Ὡδὴ ἔλαθον μέτρα
καὶ οἱ ἀνθρώποι θὰ ζῶσιν ἐφεξῆς τέσσον μόνις, δύσον θὲλ-
μοι ἀρκῆι ἵνα δύναμικιν καὶ γνωρίσω τίνος ἔκαστος τύ-
χης, πέραν τῆς γητῆς ζωῆς, εἰν' ἀξίοις. Ἀπὸ τῆς στι-
γμῆς ταύτης, Δρίγη, θὰ μετακαλῶ τοὺς ἀνθρώπους σε
πάντας παρ' ἐμοὶ καὶ θὰ διανέμω τούτους εἰς τ' ἀπέ-
ραντα τοῦ οὐρανοῦ σημεῖα καὶ ἀναλόγως τῶν πράξεών
των, εἰς ἡρεμον ἡ φρικτὸν τμῆμα. Ἐχω οὐρανούς
ἔνθα ή ἀτιμόσφαιρα εἶναι καὶ τὸν πῦρ, ἄλλους ἔνθα μέ-
νον σκότος ὑπάρχει καὶ ἔρπετα θηριώδες ὄρμῆς, καὶ
ἄλλους οὓς φῶς ἀνέσπερον καὶ ἥδυ φωτίζει καὶ ἔνθα
αὐραὶ μόνον γλυκεῖαι πνέουσιν!

Δημιουργῶ, ἀπὸ τοῦδε, Δρίχη, τὸν Θάνατον, Σὺ δ' ἐφεξῆς ώς Πόνος θὰ διαχύνῃσαι εἰς τ' ἀνθρώπινα μέλη, ὑπὸ διαφέρους μορφᾶς καὶ συμπτώματα καὶ θὰ νεκρώνης τοὺς ἀνθρώπους!

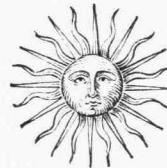
"Ηκουσεν δ Ἄριχης (Πόνος) καὶ πρὶν ἔτι δυνηθῆντι λιγέφθη τῶν λέγων τοῦ Δημιουργοῦ γραπτῶν διαχειρέμενην καὶ ἐν ἑαυτῷ πνοήν τινα παρεράν καὶ ἀπολέσας ἑαυτὸν.... εὑρίσκεται ἐπου στεναγμὸς καὶ δίκου!

¹Απὸ τοῦ χρόνου ἔκεινου, τέτε, ἐθεσπίσθη ὑπὸ τοῦ Δημιούργου Βράχμα ἵνα οὐ μένον cὶ ἀνθρωποι θνήσκωσι καὶ ὑπέκεινται εἰς γένους καὶ φθοράν. ἀλλὰ καὶ

8. πι ἀλλο ὑλειδὸν ὑπάρχει ἐπὶ Γῆς καὶ ἐν τῇ φύσει, νὰ ὑφίσταται καὶ ἀλλοιώσιν καὶ φθεράν. Οὕτω, ἔκτοτε, ἔχομεν δὲ ἔλα καὶ παντοῦ τὸν Θάνατον.

Γεράδιμος Π. Χαιλκιόπουλος

(“Επεταί τὸ Β' μέρος—ἡ Δημιουργία τῆς Γυναικός).

ÉMILE RICHEBOURG

ΜΕΛΑΙΝΑΙ ΟΦΡΥΕΣ

(Συγένεια)

Νῦν ὅπότε πλέον δὲν εἶχε πρὸ αὐτοῦ τὴν διδα Πουαρ-
σόν, ὁ Κάρολος ἤδυνατο νὰ σκεψῇ ἀγέτως.

‘Η ύπό τοῦ κυρίου Φαειέρου, συμβολαιογράφου τῆς μητρός του, παρεχομένη πρόσωδος εἰς τὸν μικρὸν Ἀνδρέαν, ἥτο αἰφνιδίᾳ δί’ αὐτὸν ἀποκαλύψις. Καὶ ἡ ἡλικία ἐπίσης τοῦ παιδίου καὶ ἡ διοιτής ἣν εἶχεν ἔξαρτισθη, ἐλάλουν ὅτι ἡ νεᾶνις μὲ τὰς μελαίνας ὄφρους ἦτο ἡ ἀδελφὴ τῆς δυστυχοῦς Ἐρνεστίνης Πουαρσόν, τῆς ἐρωμένης τοῦ ἀδελφοῦ του. ‘Αναμφισβήτως, ἐσκέπτετο ὁ Κάρολος, ἡ Δις Ἐρνεστίνη διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐνωσίν της, ἀπεμακρύνθη τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς της, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἡ ἐν τῇ πόλει διαμονή ἦτο ἀναγκαῖα ἐνεκά τῶν μαθημάτων της ὁ νεανίας εὑρίσκετο ἐν ἀμυχανίᾳ Πιθανὸν νὰ ἥπαται. Εἶχεν ἀνάγκην πειστικωτέρων ἀποδείξεων.

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ λάβῃ τὰς ἀποδείξεις ταύτας εἶχεν εἴπη εἰς τὴν Ἀλίκην: «εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐπανίσθω» καὶ ἐπέτυχεν ὅπως αὕτη, παρὰ τὴν θελησίν της, δεχθῆ τὴν συνέτεμεν τὴν οὐδοῦ ἐκήρτει.

Ἐάν ἐν μιᾷ μόνον τῶν ἐπιστολῶν του ὁ ἀδελφός του ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς ἑρωμένης του ἡ ἀπλῶς ἐλεγού ὅτι αὐτῇ ἔθιδε μαθήματα ἰχνογραφίας εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα τῆς πόλεως τοῦτο θὰ ἦτο ἀρκετόν. Ἀλλ' οὐδὲμον ἀνεφερετο τοιοῦτόν τι. Ἐν τούτοις, ἀν καὶ εἴχητε μίαν ὄριστην ἀπόδειξιν, ὁ Κάρολος ἐνδομύχως ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ Δἰς Ἀλίκη ἦτο ἡ ἀδελφὴ τῆς νεανίδος περὶ τῆς ἐκτενῆ λόγου ἔκφραστη ὁ ἀδελφός του ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του.

‘Η ὄρισθεῖσα διὰ τὸ παιδίον πρόσοδος γέτο μία ἐπανόρθωσις ἀναμφιβόλως, ἀll’ ὁ Κάρολος ἐμφορούμενος

ύπὸ μεγαλοψυχίας καὶ ὑπείκων εἰς τὰς παρακελεύσεις τῆς καρδίας του, εὔρισκεν ἀνεπαρκῆ τὴν ἴκανοποίησιν ταῦτην τοῦ προξενήσεντος κακοῦ. Καὶ ἡ τύχη τὸν εἶχεν ὀδηγήσην εἰς τὸν μικρὸν περιθέολον τῆς Ὀτεῖλ ὅπου συνήντησε τὴν Δίδα 'Αλίκην Πουαρσὸν καὶ τὸν μικρὸν Ἀνδρέαν.

— Οὐχί, ἐλεγε καθ' ἔαυτόν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ εἴη περιήση τὰς γλυκεῖς συγκινήσεις ἢς ἐδοκίμαζε, εἴδω δὲν ἀναπτυγάνεται καθέδην ἡ τύχη, τοῦτο εἶναι ἔργον τῆς Θείας Ηρονοίας.

‘Ος αἱ ἀναγνώστριαι μας μαντεύουν, ὁ Κάρολος Λεβρέν οὐδὲλως ὥριλησεν εἰς τὴν μητέρα του περὶ τῆς ὥραίας νεάνιδος καὶ τοῦ παιδίου. Ἄλλα τὴν ἐπομένην μετέθη παρὰ τῷ κυρίῳ Φαδιέρῳ ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ μεγάλης εὐπροσηγορίας.

Εἰς τί χρεωστῶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐγχάριστην τῆς ἐπισκέψεως σας, ἡρώτησεν ὁ συμβολαιογράφος, προσφέρων ὁ ἴδιος καθίσμα.

— Επιθυμῶ νὰ λάβω πληροφορίαν τινὰ παρ' ὑμῶν, κύριε.

— Εἶμαι προθυμότατος περὶ τίνος πρόκειται;

— Απὸ τεσσάρων ἑτῶν παρέχετε εἰς παιδίον ἡλικίας νῦν τεσσάρων ἑτῶν καὶ ἡμίσεως, ἐπηστατὸν πρόσοδον χιλίων διακοσίων φράγκων λαμβάνομένην κανονικῶς καθ' ἐκάστην τριμηνίαν ὑπὸ τῆς θείας τοῦ παιδίου τῆς Διδούς 'Αλίκης.

‘Ο συμβολαιογράφος ἔμεινεν ἀφωνος ἐπὶ τινᾶς στιγμᾶς.

— Πῶς τὸ ἐμύθιστε; ἡρώτησεν.

— “Ω! τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ πράγμα τὸ ὅποιον ἡξεύρετε, ἀγαπητὲ κύριε Λεβρέν· πράγματι παρέχω τὴν περὶ ἡς πρόκειται πρόσδομον.

— Ενδιαφέρομαι νὰ μάθω, ἀγαπητὲ κύριε Φαδιέρε, ὃπὸ τίνος ἐγοργήθη ὡς πρόσοδος αὕτη!

— “Α!

— Λοιπόν, ἀγαπητὲ κύριε;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἴπω.

— Διατί;

— Τὸ καθῆκον τοῦ ἐπαγγέλματός μου δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπει.

— Τότε, δὲν πρέπει νὰ ἐπιμείνω;

— Θά ἡτο ἀνωφελές.

— Δὲν ἐπιμένω λοιπόν, ἀγαπητὲ κύριε.

‘Εγειρόμενος ὁ νεανίας ἐπανέλαβε:

— Δύναμαι, ἐπικαλούμενος τὸ καθῆκον τοῦ ἐπαγγέλματός σας, νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ κάμπτε εἰς κανένα λόγον περὶ τῆς ἐπισκέψεως μου ταῦτης;

— “Ἐχετε τὸν λόγον μου.

— Εὐχαριστῶ.

Οι δύο ἄνδρες ἔσφιξαν τὰς χειρας ἀλλήλων καὶ ὁ τραπεζίτης ἀπεσύρθη.

— Δέν ἡθέλησε νὰ ὥριλησῃ, ἐλεγε καθ' ἔαυτόν ὁ Κάρολος. Τὸ ἐννοῶ ἔχει τοιαύτην ἐντολήν. Ἄλλα ἡ ἀμη-

χανία του ἡτο καταφανής ὅλα μοι λέγουσι, ναί, ὅλα μοι λέγουσιν ὅτι ἡ πρόσοδος ἐχοργήθη ὑπὸ τῆς μητρός μου....

‘Ηδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτου τὴν Καν Λεβρέν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἡτο ἀδιάθετος, ὁ Κάρολος ἐσκέφθη ὅτι ἡ στιγμὴ θὰ ἡτο ἀκαταληγός ὅπως προκαλέστη συζήτησιν ἀρκετὰ ἐπίπονον.

Εἶχε καλῶς, θὰ περιέμενε.

‘Η Κυριακὴ ἐφθασε. Δὲν ἡδύνατο νὰ φανερώσῃ εἰστεί εἰς τὴν Διδα 'Αλίκην ὅτι ἐπείνυμεν ἀλλ' εἶχε τόσου ζωηράν ἐπιθυμίαν νὰ συναντήσῃ ἐκ νέου τὴν νεάνιδα, ἐδοκίμαζε τόσου μεγάλην χαρὰν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ ἐπανέλθειν αὐτήν, ὡστε κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἡδύνατο νὰ λειψθῇ ἀπὸ τὴν συνέντευξιν.

Πρὸ τῆς δευτέρας μεταμεσημέρινῆς ὥρας, εὐρίσκετο εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλιώντος, ἐν τῇ δευτεροτοιχίᾳ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ἔδρασιον. ‘Ανά πᾶσαν στιγμὴν παρετήρει τὸ ὠρολόγιον του.

“Ητο ἀνυπόμονος” ἡδημόνει.

— Επὶ τέλους εἶπε καθ' ἔαυτόν:

— Δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀργήσῃ περισσότερον.

“Ητο δύο ἡ ὥρα καὶ ἡμίσεια.

Μετ' ὅτιγον, ἡ νεάνιδα ἐνεφανίσθη. Ἐεδαθίζε βραδέως, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ὥστε βεβαρυμένη ὑπὸ σκέψεων.

Τὸ παιδίον ἐπήδη πρὸ αὐτῆς. Αὔρην ἐκράγασε περίχαρι.

— Μαρά, νὰ ὁ κύριος, νὰ ὁ κύριος!

Ούτος μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας του ὅπως δεχθῇ τὸ παιδίον. Είτα, ἡγέρθη καὶ ἐχαιρέτησε τὴν νεάνιδα ἡτο ίστατο ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Καλημέρα, δεσποινές.

— Καλημέρα, κύριε.

Προσεποήθη ὅτι δὲν εἶδε τὴν χειρα τὴν ὁ νεανίας τῇ ἔτεινεν.

“Ητο ωχρά, ἐφαίνετο τεταρχυμένη.

— Μήπως ὑποφέρετε; τὴν ἡρώτησε μετ' ἀνησυχίας,

— “Οχι, κύριε.

— Μήπως δὲν θέλετε νὰ καθήσητε;

‘Εκάθισε χωρὶς νὰ ἀποκρίθῃ ὁ Κάρολος ἐκάθισε πλησίον της. Πάραντα ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἀνερριχήθη ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἐκρεμάσθη ἐκ τοῦ λαιμοῦ του. Δὲν τὸν ἀπώθησε, τούναντίον τῷ ἡρεσεν ἡ οἰκείότης αὐτη τοῦ παιδίου.

‘Ἐπὶ τινα χρόνον, ἀμφότεροι ἔμειναν σιωπηλοὶ ὁ Κάρολος τὴν παρετήρει.

‘Ο μικρὸς ἐφλυάρει.

Διακόπτων τὴν σιωπήν, ὁ νεανίας εἶπε.

— Δεσποινίς 'Αλίκη, εἰσθε *λυπημένη τί ἔχετε;

Μήπως σᾶς δυσπρέπτησα;

— “Οχι, κύριε, ἀπήντησεν αὕτη ψυχρῶς.

— Άλλα τότε, διατί αὕτη ἡ λύπη, διατί ἀποστρέψετε οὐτω τοὺς ὄφιδαλμούς;

Τὸν παρετήρησε μετά τινος δέους.

— Κύριε, ἀπεκρίθη, δὲν ἐπρεπε νὰ ἔλθω ἐδῶ, ἀλλ' ὑπεσχέθην· ἔπραξα κακός.

— Τί λέγετε; ἀνέκραξε.

— Δὲν ἐπρεπε νὰ δεχθῶ τὴν συνέντευξιν ταύτην.

— "Ω! δεσποινίς, δὲν ἡξεύρετε πόσον μὲ ληπεῖτε.

— Ἐσκέφην, κύριε, καὶ ἐνόσσα ὅτι σᾶς εἶχον δώση τὸ δικαιώματα νὰ μὴ με κρίνετε πλέον ἀξίαν τοῦ ἐνδιαφέροντος ὥπερ ἐδείξατε κατ' ἀρχὰς δὶ ἐμέ.

'Ο Κάρολος ἡθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Αὕτη ἔξηκολούθησεν.

— Εἴμαι πτωχὴ κύρη, κύριε, ἀλλ' εἴμαι τιμία....

Μὲ ἐδιδάξει τὸ παραδειγμα τῆς δυστυχοῦς ἀδελφῆς μου....

— Φθάνει, δεσποινίς, μὴ τελειώνετε! εἰπεν ὁ Κάρολος διακόπτων αὐτήν· ὅτι μαντεύω κάλλιστα τὴν σκέψιν σας!

'Ανέπνευσε μετά δύναμέως.

— Λοιπόν, ἔξηκολούθησε, ἑτολμήσατε νὰ ὑποθέσητε ὅτι οἱ λόγοι μου ἡσαν φυεύδεις, ὅτι θὰ ἔξηρχόμην τῆς σεβαστῆς ἐπιφυλάξεως ἢν μοι ἐπίβαλλουσι ἡ νεότης σας, ἡ τιμιότης σας καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σας διὰ τὸ παιδίον αὐτό!... "Α! δεσποινίς, ἐγὼ ὁ ὄποιος ἐνόμιζον ὅτι εἶχον ἀποκτήση τὴν ἐμπιστούσην σας!

Δάκρυα ἔρρεον ἐντὸς τῶν ὄφθαλμῶν τῆς νεάνιδος.

— Κύριε, εἶπε διὰ γλυκυτάτης φωνῆς, οὐδεμίαν σᾶς ἀπευθύνω μομφήν· μόνη ἐγὼ εἴμαι ἀξία μομφῆς.

— "Ω! μὴ λέγετε τοῦτο!

— Εἴμαι ἀνήσυχος, κύριε, δὲν γνωρίζω τί νὰ σκεφθῶ... Δὲν δύνασθε νὰ μὲ ἐμποδίσητε ἀπὸ τοῦ γὰρ φοβῶμαι.

— "Αλλ', οὐδὲν δικαιολογεῖ τοὺς φόβους σας.

— Η νεάνις ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλήν καὶ ἐπανέλαβε.

— Επεμείνατε νὰ μὲ ἐπανίητε, ἐπρεπε, ἥτο ἀνάγκη... Τίς ἡ ἀνάγκη; Δὲν μοί το εἴπατε τότε, εὐαρεστήθητε νὰ μοί το εἴπητε σήμερον...

— Δὲν δύναμαι, δεσποινίς, ὀφείλω εἰσέτι νὰ σιωπήσω.

Πικρὰ πτυχὴ ἔξωγραφήην ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεάνιδος.

— Μοὶ εἴπατε, κύριε, ἐπανέλαβε, καὶ δὲν τὸ ἐκτιμόντασι· «Εἴμαι ἀνάναος νὰ προφέρω λέξιν ἡτις θὰ προσέξαλλεν ὑμᾶς ἡ ἀπλιῶς θὰ σᾶς ἀπήρεσκεν».

— Εἶναι ἀληθές, σᾶς τὸ εἶπον καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Δὲν θέλω νὰ ὑποπτεύω τὰς προθέσεις σας, τοῦτο ὅπερ θὰ ἡτο προσδοκή δὲν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔλθετε εἰς τὴν θέσιν μου, κύριε, καὶ θὰ ἐννοήσητε τοὺς φόβους μου: ἡ φήμη τιμίας κέρης εἶναι τὸ μόνον ἀγαθὸν ὅπερ κατέχω, καὶ, χωρὶς νὰ τὸ θελητε, δύνασθε νὰ μὲ κάμητε νά τὸ χάσω.

— Ο νεανίας ἡτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ. Αὕτη τὸν ἡμιδίστε, ἔξηκολούθησατ μετά τινος ζωηρότητος.

— Γνωρίζω, τι θέλετε νά μοι εἴπητε κύρε; ἀλλ' ὁ κόσμος εἶναι κακός καὶ εὐκόλως ἐκλαμβάνει ὡς σοφαρὸν σφαλματὰ τὸ παραχυμένον παράπτωμα. "Ας εἶναι λοιπόν ἡ συνέντευξις αὐτὴ ἡ τελευταία μεταξύ μας" ἐν τῷ συμφέροντί μου, διὰ τὴν ἡσυχίαν μου, σᾶς παρακαλῶ, ὑποσχέθητε μοι ὅτι δὲν θὰ ζητήσητε πλέον νά με ἐπανιθῆτε.

— "Οχι, δεσποινίς, δὲν δύναμαι νά σᾶς ὅπσω αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν.

— Εκινήθη ἀποτέμας καὶ τὸν παρετήρησε προσεκτικῶς.

— Θέσ μου, σὺλλα τί θέλετε λοιπόν, ἀπὸ ἐμὲ κύριε, ἀνέκραξε διὰ τρεμούστης φωνῆς.

— Πρὸ δὲν γονιμοὶ μοὶ ὠμιλήσατε περὶ τῆς ἡσυχίας σας, δεσποινίς, ἀπεκρίθη μετά σοσαρότητος ὁ Κάρολος· ἀλλ' ἀπριθῆς καὶ ἐγὼ θέλω τὴν ἡσυχίαν σας ἐν τῷ μέλλοντι, τὴν εὐτυχίαν σας.

— "Ω! τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν εὐτυχίαν μου! εἶπε θλιβερῶς.

— Η συδιατέξεις διεκόπη αἰφνιδίως.

Τέσσαρες κυρίαι, αἵτινες εἶχον κατατίθη ἐκ τινος ἀμάξης ὅπως βαδίστωσι δὲν γονιμοὶ, εισῆλθον εἰς τὴν δεινόροστοιχίαν ὅπου ἡ νεάνις καὶ ὁ νεανίας ἔχουν πάντοτε τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐκάθιντο.

Αἱ δύο ἐκ τῶν κυριῶν ἐκείνων ἡσαν ἡ Κυρία Δυφρέσυ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς δεσποινίς Λουζία, ἡ ὥραία ξανθή μὲ τοὺς κυκνοὺς ὀφθαλμούς, χρώματος μυστισθῆσ. Πρότη ἡ δεσποινίς Λουζία παρατηρήσατε τὸ καθήμενον ζεῦγος, ἀνεγνώρισε τὸν Κάρολον Λεβρέν. Δὲν είχεν ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσῃ τί ἔκαμψεν ἐκεῖ ὁ νεανίας· τὸ ἔθλεπε.

Ο χριστανεύ, ἀστραπὴ ἔλαμψεν ἐν τῷ βλέμματι της καὶ πλησιάσατα ταχέως τὴν Κυρίαν Δυφρέσυ ἣν ἐδράξατο ἐκ τοῦ βραχίονος:

— Παρατηρήσατε, αὐτέρ μου, εἶπε διὰ τρεμούστης φωνῆς, ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ἔδραίου, παρατηρήσατε!

— "Ω! εἶπε πάρκυτα ἡ Κυρία Δυφρέσυ, εἶναι σκανδαλωδές!

— Εἶναι αἰσχος! προσέθηκεν ἡ δεσποινίς Λουζία.

Διῆλθε πρὶ τοῦ νεανίου καὶ τῆς νεάνιδος προσποιούμένη ὅτι δὲν ἔθλεπεν αὐτούς, ἀλλ' ἔχουσα ἀγέρωχον τὸ βλέμμα καὶ περιφρονητικὸν μειδάματα ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Η Κυρία Δυφρέσυ ἐστη πρὸς στιγμὴν καὶ ἀφοῦ παρετήρησε τὴν νεάνιδα, ἔξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ τραπέζιτου περικονοβόλον βλέμμα λέγουσα μὲ εἰρωνικὸν ψόφος:

— Φρίνιψος νέος, δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνη φρουριμέτερος!

— Εσπεύσε πρὸς συνάντησιν τῆς θυγατρός της, ήτις τὴν εἶπε:

— Λοιπόν, μητέρ μου, τὸ ἐπερίμενε κανεῖς αὐτὸ τὸν Κ. Λεβρέν;

— Τρέμω δὲν κληρος. "Α! ἡ κυρία Λεβρέν δὲν ἀμφιστάλλει ποσῶς..." Ο νίστης, διὰ τὸν ὄποιον εἶναι τόσον ὑπερήφανος, τὸν ὄποιον ἀναβιδάζει μέχρις οὐρανοῦ, δὲν εἶναι παρὸλα ἐνας ὑποκριτής σύνθρωπος χωρὶς ἀξιοπρέπειαν, δὲν ὄποιος οὐδὲλως σέβεται τὸν έαυτόν του... Νὰ καταλαμβάνηται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν ἐρωτικῇ συνδιατέξει μὲ σύγχρονο πρέσβωπον· περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει ἀμφισθοίτικα. Καὶ αὐτὸ τὸ παιδίον τὸ ὄποιον είχεν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του... Τι εἶναι λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιδίον;

— Εἶναι ἀρά γε τῆς γυναικὸς ταύτης ἡ τῆς νεάνιδος ταύτης καὶ ποιὸς ἡξεύρει ἵστως εἶναι καὶ ιδικόν του.

Τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτο εἶναι πολὺ περίεργον καὶ ἔὰν δὲν ἦμην κατηγορανακτημένη, θὰ ἐγέλων ὑπερβολικά μὲ τὴν παραδόξουν αὐτὴν συνάντησιν.

— ‘Ησυχάσατε μῆτέρ μου’ ἐπὶ τέλους, τί μᾶς ἐνδιαφέρει τί κάμνει ὁ κύριος Δεξέρεν; Δὲν ἀξίζει πλέον τὸν κόπον, νὰ ἐνδιαφερόμεθα δι’ αὐτὸν.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κυρίας Δυφρέσην καὶ τῆς θυγατρός της, ὁ Κάρολος ἐσκίρτησε καὶ ὥχριστε καὶ ὅτε ἡ κυρία αὐτῇ τῷ εἶχε ρύψη εἰρωνικῶς τὰς λέξεις ταύτας: «Φρόνιμος νέος, δὲν ἡμίπορει γάρ γινη φρουνιώτερος», οἱ ὄφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν εξ ὄργης καὶ ἔὰν δὲν εἴχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατηθῇ, θὰ ἀπήντα καταλλήλως εἰς τὴν φίλην τῆς μητρός του.

‘Ολίγον ἐφρόντιζεν ἔὰν εἴδον αὐτὸν καθήμενον παραπλεύρως τῆς δεσποινίδος Πουαρόν μὲ τὸν μικρὸν Ἀνδρέαν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἔὰν μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἐσκέφθησαν ἡ ἐμάντευσαν τοῦτο ἡ ἐκεῖνο· τὸ μόνον τὸ ὅπιον τὸν ἐλέπτησε ἡτο ὅτι τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο εἴχε προξενήση ὀδυνηράν ἐντύπωσιν εἰς τὴν νεανίδα.

‘Αφοῦ αἱ κυρίαι διέσπασαν, ὀμφότεροι ἔμειναν σιωπηλοί. Ἡ Ἀλίκη εἶχε χαμηλόστη τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ ὁ Κάρολος, ὁ ὄποιος τὴν παρετήρει Θλιβερῶς, ἔθλεπε ὅποιαν προσπάθειαν κατέβαλλε διὰ νὰ μὴ κλαίσῃ.

“Α! πῶς θεδει ἀυτὴν τὴν στιγμήν, νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, νὰ τὴν πιέσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ νὰ τῇ εἴπῃ: «Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ»!

‘Αλλ’ ἡ νεανίς, παρεξηγούστα τὰς προθέσεις του θὰ ἀπώθει αὐτὸν μετ’ ἀγανακτήσεως, μετ’ ὄργης καὶ μετὰ περιφρονήσεως ἵσως.

Τότε πρὸς δικαιολογίαν του ἀπήγοντο ἔξηγήσεις τὰς ὅποιας δὲν ἡδύνατο ἀκόμη νὰ δώσῃ· ὥφειλε νὰ τῇ εἴπῃ τὰ πάντα. Καὶ ὁ Κάρολος, ὡς καλὸς υἱὸς δὲν ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ ὑποχρέωσιν τινὰ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς μητρός του.

‘Η νεανίς πρώτη ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγήν.

— Αἱ κυρίαι αὔτινες πρὸ ὄλεγον διῆλθον ἐνώπιόν μας σᾶς γυνωρίζουν.

— Μάλιστα, γυνωρίκω δύο εξ αὐτῶν.

— Τὴν μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα;

— Ναί.

— ‘Ἀντελήφην τὸ ὄργιλον καὶ φοβερὸν βλέμμα τὸ ὅπιον ἡ μήτηρ ἔρριψεν ἐφ’ υἱῶν, καὶ ἤκουσα τι εἴπε. ‘Η δεσποινίς δὲν εἶπε τίποτε, αὖλλα δὲν ἡδυνήθη νὰ καταστείη ζωηρὸν κίνημα πείσματος καὶ ἐμειδίστε παραδόξως. Εἶναι πολὺ ὥραια ἡ δεσποινίς αὕτη. Αἱ κυρίαι αὔται κατῆλθον ἀμάξης ἡ ὄποια ἐσταυχήστησεν ἐκεῖ, εἰς τὴν σκιάν· τοῦτο δεικνύει ὅτι ἔχουσι περιουσίαν, μεγάλην περιουσίαν. ‘Αλλαχως τε φαίνονται καὶ ἀπὸ τὴν κομψότητα καὶ τὸν πλούτον τῶν ἐσθήτων των.

— Εἶναι πράγματι πλουσιώταται.

— Θέλετε νὰ σᾶς εἴπω, κύριε, τί ἐσκέφην;

— Λέγετε δεσποινίς.

— Λοιπόν, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ὥραια καὶ πλουσία αὗτη δεσποινίς ἡτο ἡ μητρή σας.

‘Ο νεανίας ταραχθεὶς δὲν ἐγνώριζε τί νὰ ἀπαντήσῃ.

— Δὲν ἡπατήθην δὲν εἶναι ἔτσι;

‘Ο τραπεζίτης δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ μένῃ σιωπηλός.

— ‘Η μήτηρ τῆς νεανίδος ταύτης καὶ ἡ ἴδική μου εἶναι παλαιά φύλαι, εἶπεν ἐπίλασαν ἀναμετάξεν τῶν ἐν σχέσιον γάμου.

— Λοιπόν, ἡρώτησεν ἀνυπομόνως ἡ Ἀλίκη.

— Δὲν συμφερίζουμε τὰς ιδέας τῆς μητρός μου

— ‘Εν τούτοις, κύριε, ἡ ξανθή αὕτη δεσποινίς εἶναι θελκτικωτάτη.

— Τὸ ἀναγνωρίζω, μόνον. . .

— Λοιπόν;

— Δὲν τὴν ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα.

— Εἰσθε πολὺ δύσκολος, κύριε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς τὸ εἴπω· ἡ δεσποινίς αὕτη, εἶναι νέα, ὥραια, εἶναι πλουσία ὅπως καὶ ὑμεῖς, ταιριάζετε ύφ’ ὅλας τὰς ἐπόψεις καὶ ὅμως δὲν συμφοροῦσθε πρὸς τὴν ἐπιλυμίαν, τὴν ζωηροτέραν ἀγαμφοβόλως, τῆς κυρίας μητρός σας... Δέν σᾶς ἔνοο, κύριε, δέν σᾶς ἔνοο.

‘Ο Κάρολος ἡτο ὡς ἀφηρημένος ἐκ τῶν λόγων τῆς νεανίδος.

‘Ἐπέρα μηχανικῶς τοὺς δακτύλους του ἐντὸς τῶν μακρῶν βοστρύχων τοῦ μικροῦ Ἀνδρέου ὁ ὄποιος πούχαριστεῖτο καθήμενος ἐπὶ τῶν γονάτων του, παίζων μὲ τὴν ζήλυτιν καὶ τὰ ιροτάλια τοῦ ὡρολογίου.

— Λοιπόν, δεσποινίς, ἐψήλατε, μὲ μέμφεσθε;

— “Οχι κύριε, ἀλλά θὰ τὸ ἐπραττον ἔὰν εἴχον τὸ διπαίωμα.

— “Α! ἔὰν ἡξένυρατε...

— Δὲν ἔχω νὰ μάθω τίποτε ἀπήγνωσε ζωηρῶς. ‘Αλλ’ ιδετε ἔὰν εἴχον δίκαιον λέγουσα ὑμίν πρὸ ὄλεγον ὅτι ἐπαναλαμβάνω τώρα: δὲν πρέπει νὰ μὲ ἐπανιδῆτε πλέον. ‘Έδω δὲν εἴχον τὴν ἀπεριστεψίαν, τὴν ἀδυναμίαν, νὰ δεχθῶ τὴν συνέντευξιν ταύτην, δὲν θὰ σᾶς ἔθλεπον μετ’ ἔμοι· διεπραξάτε σφαλμα μεγαλύτερον ἵσως ἀφ’ ὅτι ὑποθέτω, καὶ εἴμαι ἐγὼ ἡ αιτία. ‘Ἐφοδούμην διὰ τὴν ὑπόληψίν μου, ἀλλά’ ἡδη ἡ ἴδική σᾶς διακινδυνεύει.

‘Εξηκολούθησε μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Δὲν θὰ ἐπανιδῶμεν ἀλλήλους, κύριε, σήμερον εἶναι ἡ τελευταία φορά.

— ‘Αλλά...

— “Οχι, σχι, σᾶς παρακαλῶ, ἀφήσατέ με νὰ ὅμιλήσω. Σᾶς θεωρῶ ἀνίκανον νὰ διαλογισθῆτε κακὴν πράξιν, νὰ στήσητε οἰκυδήποτε παγίδα εἰς πτωχὴν καὶ ἀνυπεράσπιστον κόρην· ἐν τούτοις σᾶς ἔρωτῶς ἀκόμη τί θέλετε ἀπὸ ἔμε. Εἴμαι νέα καὶ ὥραια· πρέπει λοιπόν νὰ καταφράσω, ὅπως ἡ δυστυχής ἀδελφή μου, τὴν νεότητα καὶ τὴν ὥραιότητά μου; Δὲν εἴμαι μωρά, κύριε, ὅπως μὴ ἔνοοήσω ὅτι ἐρωτορρεπεῖτε πρὸς με· ἀλλά διατί; ‘Επὶ τῶν σκοπώ. Τί ἡμέραρείτε νὰ ἐλπίζετε; Τί ἀρά γε περιμένετε; Εἰσθε πλουσίος, εἴμαι πτωχή καὶ δὲν εἴμαι

τῆς θέσεώς σας· δὲν δύναμαι βεβαίως νὰ γίνω σύζυγός σας. Τότε τί ζητεῖτε; Θά ἐπροτίμων νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ ἔξετελισθῶ. Ναι, προτιμῶ μυριάκις τὸν θάνατον τοῦ αἰσχοῦ!...

Ο νεαρὸς τραπεζίτης δὲν ἔχεται πλέον νὰ διακοψὴ τὴν νεάνιδα. Ἡκουε μετ' εὐχαριστήσεως· ἐκάστη λέξις αὐτῆς ηὔξανε τὸν θαυμασμὸν τοῦ καὶ διετέλει ὡς ἐν ἐκστάσει.

Η Δις Πουαρτόν μετὰ βραχεῖαν σιωπήν ἔξηκολούθησεν:

— Εἰμαι εύτυχης ἐκ τῆς καταστάσεως μου, ὅλαι μου αἱ τέρψεις συγκεντροῦνται εἰς αὐτὸ τὸ παιδίον· σᾶς ἵκετεύω, κύριε, εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς σας καὶ εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς σας, ἐάν ἔχητε, μὴ διαταράσσετε τὴν γαλήνην μου. Η μήτηρ σας, κύριε, ή μήτηρ σας!

Α! δὲν ἔξερετε πόσον θὰ ἥμην δυστυχής ἐάν μὲ κατηγόρει ὅτι σᾶς ἀπεμάκρυνον τῶν πρὸς αὐτήν καθηκόντων σας. Η μήτηρ σας ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς νυμφεύσῃ, ἡ νεάνις ἡνὶς θέλει νὰ λάθητε ὡς σύζυγον εἶναι θελτικὴ καὶ πλουσία, ἔχει ἔλα τὰ προσόντα ὥπως σᾶς εἶναι ἀρεστή νυμφεύθητε τὴν νεάνιδα ταύτην καὶ μὴ κακέπτεσθε πλέονέμε.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, λυγμὸς διέφυγε τοῦ ἔξογον μένουν στήθους της καὶ παχέα δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὄφθαλμῶν της.

Βλέπον τὴν μητέρα του κλαίουσαν τὸ παιδίον ἀπεσπάσθη τῶν βραχίονων τοῦ νεανίου, ἐκυλίσθη χαμαὶ καὶ ἐτομοῦ καὶ αὐτὸ νὰ κλαύσῃ ἐκράγασε:

— Μαρά, μαρά, γιατὶ κλαῖς;

Η Ἀλίκη τὸ ἔλασεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ πιέζουσα αὐτὸ πυρετώδως ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἐκάλυψε μὲ φιλόματα τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρειάς του.

Ο νεανίας ὑπὸ τὸ κράτος βιαίας συγκινήσεως, ἐδράξατο τῆς χειρὸς τῆς νεάνιδος. Αὕτη τὴν ἀπέσυρεν ἀπότομως.

— Αφήσας· με, κύριε, εἴπε σᾶς παρακαλῶ ἀφήσατέ με!

— Εστω, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος ἐγειρόμενος· ὥφειλω νὰ σᾶς ὑπακούσω, σᾶς ἀφήνω· ἀλλ᾽ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εἴπω ἀκόμη, προτοῦ σᾶς ἐγκαταλείψω, πόσον μέγα καὶ εἰλικρινὲς εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ τρέφω ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ παιδίου τούτου· δὲν θὰ βραδύνητε νὰ μάθητε τὶ θὰ πράξω διὰ τὸ μέλλον σας καὶ τολμῶ νὰ τὸ ἔλπιζω, διὰ τὴν εὐτυχίαν σας.

Τὴν ἔχαρέτησε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Η χαρὰ ἡκτινοδόλει εἰς τοὺς ὄφθαλμούς του.

— Μὲ ἀγαπᾷ, ἔλεγε καθ' ἓντον· εἰμαι βέβαιος τώρα, μὲ ἀγαπᾶ!

Η νεάνις ἔμενεν ἀκίνητος. Ἄλλ' ὅτε πλέον ἐνόπευσε ὅτι ὁ Κάρολος ἦτο πολὺ μακράν καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ τὴν αἱ ὑστηρίας, ἀνεφώνητε:

— Αχ! πόσον ὑποφέρω! Διατί, Θεέ μου, νὰ συναντήσω τὸν νέον τούτον;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ „ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ“

(Καταχωρίσαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ ὥμερῳ φυλαδιῷ τὸ ὄρασμον τῆς «Οὐμονοίας», πῦρ παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὸ τῆς «Ἐθνικῆς»).

«Ἐχομεν ύπ' ὄψιν καὶ τὸ δεύτερον τεῦχος τοῦ ἴκιδιομένου, ἀπό τίνος, περιοδικοῦ συγγράμματος «Νέα Ζωή» ύπό τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀξιολόγου οἰωνύμου φιλολογικοῦ Συλλόγου.

Τὸ ἐκλεκτὸν περιεχόμενον ἀμφοτέρων τῶν τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγράμματος τιμῆς τούς τε συγγραφεῖς καὶ ἰδρυτὰς αὐτοῦ ιδίᾳ δὲ τὸν Σύλλογον «Νέα Ζωή» ὅστις ἀξιεπαίνος ἀγωνίζεται καὶ ἐπιδιώκει τὴν θήρικήν καὶ πνευματικήν ἀνάπτυξιν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ οἰωνεῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεως αὐτοῦ.

Αἱ διπιθοδοσικαὶ ἀναθυμιάσεις τῆς κοινωνίας μας καὶ ή πνιγμὸς φιλολογικὴ ἀτυχόσφαιρα αὐτᾶς δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρύνωσι τὸ ἔργον τοῦ ἀξιολόγου τούτου σωματείου. «Οπου ἀκριβῶς ὑφίστανται ἀντιδράσεις καὶ ἀμάθειαι καὶ φανατισμὸς καὶ προδηλώσεις, ἐκεὶ ἀπαιτοῦνται καὶ σθένος καὶ ἀγῶνες καὶ κόποι καὶ ἐγκαρπτέοντις, ἐκεὶ ἀπαιτεῖται αὐταπάγνυσις καὶ θάρρος καὶ ἐπιμονή. Τότε ἀκριβῶς τὸ ἔργον τοῦ πνευματικοῦ ἀποστόλου είναι καὶ παραγένεται μέγα τότε ὁ ἔθνικὸς σκαπανεύς ἀνοίγει διὰ τῆς πατριωτικῆς σκαπαλήνης του τὴν ὄδὸν τῆς ἔθνικῆς ἐπικρατήσεως καὶ ισχὺος πρὸς ἄς ἔδει νὰ τείνωσιν ἄπασαι αἱ ἐνέργειαι καὶ οἱ ἀγῶνες ημῶν. Λας στραφῆται τὰ συνέπειαν ἄπασα ή προσοχῆ τοῦ εὐέλπιδος Σύλλογον «Νέα Ζωή» εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ θήρικὸν διαπαιδαγγύσιν τῆς ἀκατεργάστου ημῶν κοινωνίας οἵτις διῆκα πατιωτικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ μελετῶν ἀναπτερούντων τὸ ἔθνικὸν φρόνυμα καὶ ἀναζωπυγούντων τὰς μαρτυρομένας ἐλπίδας ἐπὶ τοῦ ἔθνικοῦ ημῶν μέλλοντος, διότι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος κατὰ μέρος ἀποτελεῖται ἐξ ἀποικιῶν, ὡς αἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐφ' ὃν δυστυχῶς παρομελῶθη ἐπὶ μακρὸν ὑπὸ τῶν ἀριοδίων ή ἀπαιτουμένην ἐγγασία πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ ἀνάδειξιν αὐτῶν εἰς τὴν περιωπήν ἐκείνην οἵτις δύναται νὰ ισχυροποιήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὰς διεσπαρμένας δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ εὐεργετικοῦ ἐν τῷ κύρῳ φοροφιδιοῦ αὐτοῦ».

